

kunnet holde paa fra ifjor. Jeg siger, som den ærede Finansminister, om jeg ikke feiler, udtalte, at, naar De ikke engang længere paa denne Maade ville staae nogen Indtægt for den anden, de tage bort, saa hører næsten Alt op. Det er ogsaa denne Betragtning, der i det Væsentlige gjør sig gjældende med Hensyn til Suffer, og det i en endnu højere Grad, tror jeg, med Hensyn til Kaffe. Jeg var derfor meget tilfreds med den Udtalelse af det ærede Medlem fra Sylland (Thorup), at, naar det kommer til Stykket — og turde kan jeg bryde mig derom — var han villig til at bevilge Sufferbolden. Det var dog altid lidt opmuntrende at høre dette; det er en af de saa Uttringer, der dog kunde bevæge mig til at fatte lidt Haab om, at der engang kan komme Noget ud af denne Sag. Men det er jo ikke disse Vædringsforslag, der i Dag have stor Interesse, og vi kunne gjerne rent ud tilstaa det. Det er slet ikke Sagen; der i dette Dilemma har nogen videre Interesse. Det er Partipolitiken, ganske simpelt Partipolitiken, hvorom Alt dreier sig. Det kan vist Ingen negte, og jeg tror, at en Betragtning af Forholdene maa vise, at det er Partipolitik fra de Herrer paa den anden Side, at det er deres egen Holdning, der her gjør hele Vanskeligheden. Hvilken Holdning have de Herrer indtaget her? Hvilken Smøbelkommen have de vist? Hvilken Beredvillighed til at forene de modstaaende Interesser? Jeg skal kun tillade mig med et Par Ord at minde om, hvorledes det her er gaaet. Der er en Gang i Dag faldet den Bemærkning, at det var meget beklægtigt, at Afgjørelserne faldt lige i Sessionens Slutning ved Fællesudvalg. Det er fuldkommen rigtig. Jeg tror, at det er en stor Ulempe ved vor Tilstand, at Afgjørelserne falde saaledes i Slutningen i Fællesudvalg, og at det er den største Ulempe ved vor Lokammerforsætning. Og jeg skal heller ikke negte, at jeg tror, at Regeringen her kunde være gaaet en anden Vej. Jeg tror, at, dersom man vilde have fremmet denne Sag med det Kjendskab, man i Forveien havde til de modstridende Anskuelser — og man kendte dem længe, førend Sagen kom frem, baade i Landsthinget og Folkethinget — saa havde det været piffelligt, at man havde benyttet et Fællesudvalg, en Fælleskomitee, dannet af de to Thing. Dette er nu ikke slet, men hvem der aldrig har forlangt det, er de ærede Medlemmer fra den anden Side (H. Nielsen). Det ligger udenfor os. Nu siger man, at det ligger udenfor dem, det er ganske rigtigt, det er heller ingen

Bebreidelse, jeg retter imod dem; jeg har mange andre Bebreidelser at rette imod dem (H. Nielsen). Ja, det er vist! Ja, jeg har virkelig Grund til at gjøre det, saa det ærede Medlem behøver ikke at undre sig over det. Da denne Sag først kom frem, var det mig ganske vist tydeligt, at den her vilde komme til at staa i meget nær Forbindelse med Indkomstskatten. Jeg tillod mig derfor ved 1ste Behandling ifjor at foreslaa, at disse Sager skulde sendes til det samme Udvalg, Loldagen og Indkomstskatten; men de ærede Medlemmerovre paa den anden Side negtede det, de vilde ikke have den Forbindelse. De negtede mit Forslag til at sætte denne Sag i Forbindelse med Indkomstskatten, hvormed den stod i naturlig Forbindelse. Nu siger de: Det tilkommer ikke os at frembringe denne Forbindelse, det er Ministerens Sag; men ifjor laa begge Sager for, jeg foreslog denne Forbindelse, da negtede man den. Jeg skal her slutte mig til den Bemærkning, som fremkom fra den ærede Finansminister; jeg tror, at jeg ganske vist maa finde, at det Forslag, som kom fra Regeringen, i og for sig er et ganske overordentlig stort Fremskridt. Jeg vilde ligesom have sættet stor Pris paa, om man ikke kunde faa Andet, da at faa Forslaget uforandret, som det foreligger fra Regeringen, og jo mere jeg sysler med disse Sager, desto mere Agtelse faar ogsaa jeg for dette Forslag. Men jeg ønsker ganske vist at gaa videre, og da vi saa sjelden have Loldforslag for, kan jeg ikke Andet, end, naar jeg skal behandle disse Sager, stille større Fordringer. Jeg kan derfor for mit Vedkommende ikke Andet end slutte mig til Andre, der gjøre større Fordringer gjældende, navnlig ved de større Loldsatser, der angaa de økonomiske Artikler, ogsaa ved en Del Livsforbrødenheder og Nødvendighedsartikler, men ikke med andre Artikler, mindre nødvendige Artikler og i høj Grad Kassartikler, som flere Medlemmer, der tilhøre en anden politisk Retning, her i Salen have gjort gjældende. Men det er klart, at, naar vi gjøre saadanne større Fordringer gjældende, saa udsætte vi os meget let for slet Intet at faae, og det er tillige tydeligt, at Hovedvanskeligheden her ikke ligger hos Regeringen, der i det Hele ikke har været uwillig til en Indkomstskat, men først og fremmest i det andet Thing, der har været bestemt uwillig til denne Skat, der har saa megen Sympathi her i Salen. Hvad var da naturligere, end at dele Forslaget, strax tage de Loldsatser, som man let kunde forene sig om med det andet Thing, og saa senere